

1

Hijgend schiet ik overeind, nog niet helemaal wakker, maar gelukkig ook niet meer vast in die vreselijke droomwereld. Ik voel de zweetdruppels van mijn voorhoofd naar beneden lopen en mijn borst gaat hard op en neer. Het is lang geleden dat ik deze nachtmerrie heb gehad.

Het gebeurde twintig jaar geleden om precies te zijn, maar mijn onderbewustzijn is het zeker nog niet vergeten. Dat Vic weer begon over roddels en paparazzi heeft iets aangewakkerd waarvan ik dacht dat ik het zo diep had weggestopt dat het nooit meer aan de oppervlakte zou komen.

Op school was ik nooit populair. Niet eens een beetje. Als er punten zouden worden uitgedeeld voor hoe onpopulair iemand was, had ik bovenaan de lijst gestaan. Met stip. Iedereen op school kende mijn naam wel, maar dat was omdat ze wisten wie ze pootje moesten haken, uit moesten lachen en moesten opsluiten op het toilet. Ik deed alsof het me niet raakte, maar ik huilde mezelf vaak in slaap in die tijd. En ik zwoer bij mezelf: ooit krijgen ze hier spijt van. Dan ben ik rijk en beroemd, heb ik het helemaal gemaakt, en hebben al die pestkoppen het nakijken.

Mijn ouders hebben nooit geweten hoe verschrikkelijk het voor me was. Zij steunden natuurlijk elke beslissing die ik nam, en zolang ik er niemand kwaad mee deed, mocht ik mijn eigen leven leven en mijn eigen keuzes maken. Zeker, ze hebben wel even geprobeerd me op andere gedachten te brengen, toen ik ze vertelde

dat ik wilde gaan fotograferen, maar zoals ik gewend was van mijn ouders besloten ze na een tijdje dat het mijn leven was en dat ik oud genoeg was om zelf beslissingen te nemen, en dat ik mijn eigen fouten moest kunnen maken. Als ik dit wilde, dan zouden zij achter me staan.

Ik pak het glas water op mijn nachtkastje en neem een grote slok terwijl ik probeer de slaap uit mijn hoofd te schudden, maar het heeft geen zin, want mijn gedachten gaan toch weer terug naar vroeger.

Toen ik eenmaal oud genoeg was om te begrijpen dat de plaatjes in de fotoboeken uit dat apparaatje kwamen, was mijn vaders camera niet meer veilig voor mij. Ik speelde urenlang met zijn oude camera, waar nooit een rolletje in zat, liet mijn poppen en knuffels poseren voor denkbeeldige foto's en was volkomen in mijn element. Toen het jaren later tijd was om een opleiding te kiezen, liet ik me ompraten door de studiebegeleider en koos – zoals hij het noemde – voor een vak waarin geld te verdienen was, maar ik kwam er tijdens de opleiding algauw achter dat ik doodongelukkig zou worden als ik verder zou gaan. Gelukkig zagen mijn ouders dat ook. Toen ik ze eindelijk durfde te vertellen dat ik toch wilde gaan fotograferen, keken ze elkaar aan, zei mijn vader 'Ik zei het toch!' tegen haar en eiste mijn moeder dat ik dan voortaan alle familiefoto's ging maken, en dat was dat.

Toen ik eenmaal besloten had te stoppen met mijn opleiding, zocht ik een kamer in de grote stad, een uur bij mijn ouderlijk huis vandaan, vastbesloten om het daar te gaan maken. Ik wist niet waar ik mee bezig was, of hoe ik het moest aanpakken, maar ik was vastberaden. Ik zocht een baantje bij een fotograaf om de beginselen te leren, al deed ik vooral kassawerk. Voor mijn twintigste verjaardag gaf mijn vader me een dure camera om de goedkope compactcamera die ik tot dat moment gebruikte te vervangen, en kreeg ik van mijn moeder een boek vol tips over mooie composi-

ties en het zelf ontwikkelen van je foto's in een donkere kamer. Ik denk dat ze beiden hoopten dat mijn foto's een keer in een kunstgalerie in Amsterdam terecht zouden komen en zij dan konden opscheppen tegen hun vrienden en bekenden, maar dat was niet wat ik voor ogen had.

Ik wilde namelijk een stap verder. Ik wilde niet een keer per jaar op een postertje staan bij een galerie en wat kunstige foto's verkopen, ik wilde mijn naam groot in de bladen hebben. In tv-gidsen en op bushokjesposters voor nieuwe tv-programma's. Ik wilde persfotograaf worden, omdat daar het grote geld zat. Ik wilde rijke en beroemde mensen fotograferen. Ik wilde dat iedereen in dat wereldje mijn naam kende, en ik wilde dat iedereen die me vroeger had gepest, mijn naam zou zien staan, zou herkennen en zou denken: 'Wow, zij heeft het echt gemaakt.'

Zoals altijd na deze nachtmerrie weet ik dat ik het wel kan vergeten om weer in slaap te vallen. Ik staar naar het plafond. Nog even en de zon gaat alweer op.

Ik begon rond die tijd brieven te schrijven aan alle bekende fotografen, of ze misschien tips en adviezen voor me hadden. Mijn ouders probeerden mijn enthousiasme een beetje te temperen door te zeggen dat 'dat soort mensen' helemaal geen tijd had om te reageren op brieven, maar uiteindelijk was er, tegen alle verwachtingen in, een fotograaf die de moeite nam om terug te schrijven. Zijn advies was even simpel als logisch. Hij schreef dat ik niet moest afwachten en gewoon moest dóén. Niet wachten tot ik een opdracht kreeg, maar op zoek gaan naar momenten die ik zou kunnen verkopen. Langs rode lopers gaan staan, bij evenementen waar artiesten zijn, zoals premières of feestjes. *Alles wat jij in de bladen zou willen zien, moet je fotograferen*, schreef hij. Daarmee bracht hij me op nog een idee. Ik zou beginnen met roddelbladen, die nog veel meer soorten foto's wilden plaatsen. Zo zouden mensen in elk geval mijn naam leren kennen en dan was de rest een fluitje van een cent.

En dus nam ik zijn advies ter harte en begon rond te hangen op plekken waar ik hoopte dat er iets nieuwswaardigs zou gebeuren. Dat was natuurlijk nooit het geval, want ik had geen idéé waar die dingen gebeurden. Soms had ik mazzel. Ik maakte een keer een foto van een BN'er, een presentator die bij een seksclub naar buiten kwam lopen, maar helaas was het een heel grote, brede man en zag hij me die foto maken, waarna hij me vriendelijk verzocht om het rolletje. Ik had nee kunnen zeggen, maar mijn achttienjarige ik was daar nog niet mondig genoeg voor. Dus moest ik met lede ogen toekijken hoe hij het rolletje uit mijn camera haalde en het over zijn rug de gracht in mieterde.

Dat incident maakte me alleen nog maar vastberadener om door te zetten. De eerste keer zo'n foto maken was gelukt, maar dit was peanuts in vergelijking met wat ik nog meer zou kunnen bereiken als ik beter mijn best deed. Wanneer ik in de buurt van een rode loper wist te komen, waar alleen echte fotografen stonden en mensen met een perskaart, probeerde ik goed te luisteren naar hun gesprekken. Die ontelbare keren aan die rode lopers leverden me dan wel geen foto's met verkoopwaarde op, maar wel een schat aan informatie van oude rotten in het vak, mensen die wisten waar ze mee bezig waren. En talloze verkoudheden en een longontsteking, want de echte professionals werken door weer en wind.

Mijn vastberadenheid en doorzettingsvermogen hadden mijn ouders geïnspireerd om ook hún dromen waar te maken. Ze verkochten mijn ouderlijk huis, kochten een camper en besloten de wereld rond te gaan rijden, een plan dat ik alleen maar kon toejuichen. Blijkbaar hadden ze dit plan al ergens in de jaren tachtig bedacht, maar zaten er te veel haken en ogen aan om het te doen met een kind erbij. Ze probeerden mij nog over te halen om in het huis te gaan wonen, maar dan had ik net zo goed meteen afscheid van mijn dromen kunnen nemen. In dat slaperige gat waar ik van-

daan kwam hadden ze zelfs nog nooit een bekende Nederlander gezien, laat staan dat ik daar een kans zou krijgen om er een te fotograferen. Omdat ik geen waarde hecht aan spullen, erfstukken of andere dingen, verkochten mijn ouders bijna al hun bezittingen voor ze vertrokken in hun asociale camper die niet onderdeed voor een klein huis.

‘Als we terug in Nederland zijn en een slaapplek nodig hebben, kunnen we altijd nog bij jou komen logeren,’ zei mijn moeder met tranen in haar ogen toen ze afscheid nam. Alsof ze dat belachelijke slagschip hier ergens zouden kunnen parkeren. Ik heb niet eens een oprit. Maar ik knikte en gaf haar een knuffel.

Mijn vader gaf me gewoon een schouderklopje en zei dat ik moest uitkijken, zoals vaders nou eenmaal doen. We namen afscheid en ze vertrokken. Godzijdank achteraf, want ik weet niet wat er zou zijn gebeurd als ze in Nederland waren geweest toen het gebeurde. Dan weet ik zeker dat ik niet de enige was geweest met nachtmerries. De fotograaf voor wie ik werkte betaalde niet veel, maar genoeg voor de kamer, en hij leerde me alle fijne kneepjes van het vak op donderdag en zaterdag. Belichting, een donkere kamer, hoe je modellen op hun gemak moest stellen. Ik voelde me als een vis in het water en zoog alle kennis op als een spons. Dit was wat ik wilde.

Ongeveer rond die tijd stuitte ik – op een avond na een première op mijn terugweg naar huis – op een privéfeestje van een of andere actrice. Niemand van de oude rotten bij die rode loper had iets over het feestje gezegd, dus leek het aannemelijk dat geen van hen ervan afwist. Het feestje was in een afgelegen straatje waar je niet zo snel doorheen zou lopen, maar omdat er voor de actrice in kwestie werd gezongen en ze enigszins beschonken door het straatje danste en schreeuwde dat iedereen moest meezingen voor haar verjaardag, trok het mijn aandacht. Als ik haar niet had gespot in haar korte jurkje en met haar papieren feesthoedje, had

ik het feestje nooit opgemerkt. Toen ik daarna zag welke gasten er waren, kon ik mijn geluk niet op. Ik zocht gauw dekking in een portiek en maakte stiekem een foto van een heel bekende presenter die tegen een vuilcontainer geleund een sigaret stond te roken, en nog eentje van een auteur die naast hem stond. Ze deden niets verkeerd, maar ze waren bekend en ik fotografeerde ze omdat ze bekend waren.

Voor een achttienjarig meisje dat ervan droomt om haar foto's aan bladen te verkopen had ik voor mijn gevoel de jackpot gewonnen. Een feestje stampvol bekende gezichten, in een afgelegen straatje, in de verste verte geen fotograaf te zien, en ik was hier. Met mijn camera. *Als enige*. Als ik geweten had wat de nasleep van deze avond zou worden, was ik direct omgedraaid en naar huis gelopen. Gerend zelfs. Maar op dat moment fotografeerde ik alsof mijn leven ervan afhing.

Niemand leek mij op te merken, dus ik drukte een aantal keer af in de hoop dat ik genoeg rolletjes in mijn tas zou hebben om alles vast te leggen, en dat al die mensen niet naar binnen zouden gaan op het moment dat ik mijn rolletje moest wisselen. Ik kon niet geloven hoeveel geluk ik had, ook al was er in verhouding helemaal niet veel te zien.

Binnen, vlak naast de deuropening, stond een stelletje te zoenen. Vast en zeker ook BN'ers, maar ik herkende ze niet. De man had een wit hemd aan waar een paar knoopjes van los waren en waar een enorme bos borsthaar bovenuit krulde. De vrouw was adembenemend. Ik zag haar alleen van de zijkant, maar ze had een grote bos gitzwarte krullen die tot halverwege haar rug hingen, ze droeg een felroze tuniek met vleermuismouwen en een panty met sterren erop, en had grote gouden ringen in haar oren. Zij en die man hadden het duidelijk echt leuk met elkaar en het leek wel alsof ze probeerde zijn gezicht eraf te likken, zo ging ze tekeer.

Aan de andere kant van de deur, heel dicht bij mij, stond een

bandlid van de populairste Nederlandse band in de hitlijsten, en hij stond te blowen. Op dat moment leek die joint me de scoop van het jaar en dus schoot ik een heel rolletje vol op hem, hopen dat er iets fatsoenlijks bij zou zitten omdat ik niet kon flitsen. Het bleef bij die foto's van die joint, want een paar seconden later verscheen een nogal afschrikwekkende man die mij vroeg of ik door kon lopen. Ik kon wel huilen van blijdschap dat ik die camera onder mijn jas had gestopt toen ik hem zag aankomen, want de gorilla had niet om mijn camera of om het rolletje gevraagd. Ik snelde weg van de *crime scene*, hopen dat het licht van de straatlantaarn genoeg was geweest.

Die zaterdag had ik het rolletje meegenomen naar mijn werk en tijdens mijn pauze gebruikte ik de donkere kamer om de foto's te ontwikkelen. Mijn vingers trilden toen ik ze eindelijk kon bekijken. Eerlijk is eerlijk, het waren geen goede foto's. Ze waren te donker, niet helemaal scherp, maar er waren er ook een paar bij waar je heel duidelijk kon zien wie erop stond en wat hij of zij aan het doen was. Ik besloot het erop te wagen.

Ik belde het eerste roddelblaadje of ze misschien interesse hadden in mijn foto's, maar daar waren ze niet onder de indruk. Ik belde de krant, en daar gaven ze me het advies om ermee naar een ander roddelblad te gaan, al was het drugsgebruik van dat ene bandlid niet echt een roddel, maar meer een algemeen bekend feit waar ook nog eens tientallen foto's van in omloop waren. De hoofdredacteur van de krant gaf me een telefoonnummer, maar zei er ook bij dat hij dacht dat ik weinig kans maakte. Eigenwijs als ik was, besloot ik het toch te proberen. Niemand is ooit rijk geworden van nietsdoen en het na één tegenslag al opgeven.

Tot mijn verbazing vroegen ze me bij het roddelblad om langs te komen en de foto's mee te nemen. Een van de redacteuren daar wierp er één blik op en ik zag gewoon aan zijn gezicht dat hij na zat te denken over hoe hij me het snelst weer de deur uit kon wer-

ken. Hij bladerde voor de vorm nog een beetje ongeïnteresseerd verder door het stapeltje, stalde ze uit, schoof de foto's over zijn bureau heen en weer en maakte er weer een stapeltje van. Daarna maakte hij klakkende geluidjes met zijn tong en begon hij ze over elkaar te schuiven als een mislukte croupier. En toen leek iets zijn aandacht te trekken, want hij pakte als door een wesp gestoken een vergrootglas en bekeek een van de foto's van dichtbij. Daarna stond hij op en rende hij bijna het kleine kantoortje uit met die ene foto in zijn hand. Door de grote glazen ramen kon ik zien dat hij aan de overkant van de gang het vergrootglas en de foto overhandigde aan iemand anders, die na een korte blik knikte. Daarna zag ik niets meer, want de andere man pakte een telefoon, terwijl de man met wie ik het gesprek had de lamellen dichtdeed.

Een paar minuten later kwam de man terug. De foto was nergens te bekennen.

'Duizend gulden voor je foto's en al je negatieven van de rolletjes die je hebt volgeschoten op die avond.' Mijn mond viel nog net niet open en ik moest echt heel erg mijn best doen om cool te blijven. Ik had mijn eerste foto's verkocht en nog aan een groot blad ook. Zie je wel, die joint was toch ergens goed voor geweest.

'Dat is goed, maar dan wil ik wel naamsvermelding,' blufte ik zo stoer als ik durfde.

De man grinnikte. 'En of je die krijgt, dametje. Reken maar dat je hier nog veel van gaat horen.' En ik dacht niet meer na, maar gloeide alleen maar van het idee dat mijn naam in een blad zou komen. Dat eindelijk iedereen zou weten wat ik allang wist: Rebecca Holly ging het maken.

Ja, kapotmaken, bleek achteraf.

2

Nadat ik mijn foto had verkocht kwam alles in een stroomversnelling. Ik hoorde eerst de roddel op tv, en dat was voor ik een en een bij elkaar had opgeteld en beseft dat ik hier iets mee te maken had. Dat kwam pas toen ik in de supermarkt langs het tijdschriftenrek liep en de foto die ik de week ervoor had verkocht op de cover van een van die bladen zag staan. Op de cover! Ik hield mijn adem in en kon niet eens geloven dat het waar was. Mijn eerste foto was een cover. Nu moest mijn carrière toch begonnen zijn? Ik pakte er een uit het schap en bladerde erdoorheen tot ik de foto tegenkwam, maar zag al direct iets vreemds: de achtergrond van de foto was niet geblurd en de focus lag niet op de blowende zanger, maar in de hoek, waar ze nog eens een inzetje bij geplaatst hadden van ingezoomd beeld. Ik las niet eens het onderschrift, maar scande de pagina naar de hoek van de foto. Daar stond hij, in grote gele letters. Mijn naam. Rebecca Holly. Dat was het enige wat ik zag voor ik het blad dichtsliep. Ik drukte het tegen me aan en zweefde er bijna mee naar de kassa. Mijn eerste publicatie, en *so what* dat het een roddelblad was, het was de cover, en in elk geval een begin van wat ik hoopte dat ooit een glansrijke carrière zou worden.

Thuis op mijn kleine kamertje van dertig vierkante meter sloeg ik het blad weer open, zittend op mijn slaapbank. Ik liet mijn vingers over de gele letters gaan en slaakte een diepe, tevreden zucht. En toen las ik eindelijk het hele artikel.

‘Presentator Derek de Meijer zet de bloemetjes buiten op ver-

jaardag van Patty Brard, ' luidde de schreeuwerige kop van het artikel. Patty Brard! Dat was het. De verjaardag van Patty Brard. De BN'er met het feesthoedje. Ik las verder, en bij elk woord werden mijn wangen een tintje roder, tot ze onderhand donkerpaars waren aan het einde van het artikel.

Het zoenende stelletje bleek helemaal geen stelletje te zijn, sterker nog, de vrouw was zéér zeker niet de vrouw van de man wiens amandelen ze probeerde te kietelen, en ook niet de moeder van zijn drie kinderen. Degene die wél zijn vrouw was had volgens het blad 'geen commentaar', en ik voelde dat ik moeite met slikken had. Zou dit gevoel normaal zijn, of zou het alleen de eerste keer zo voelen en zou het wennen als je het vaker deed? Hier had ik die oude rotten nou nooit over gehoord. Wat moest die Derek de Meijer een hekel aan mij hebben! Onbedoeld had ik iemand op vreemdgaan betrappt. Iemand die blijkbaar heel bekend was, maar die ik niet kende. Dit was een kant van dit werk waar ik niet op voorbereid was. Het maken van de foto was één ding, maar toen ik daarna ging nadenken over de persoon op de foto, voelden die guldens op mijn bankrekening toch ineens minder fijn.

Maar dit was nog niet alles. Al snel nam de krant die mijn foto's niet wilde kopen het artikel over, en nog een paar dagen later verscheen het nieuws op tv en deed het sneeuwbaaleffect zijn werk. Talkshows hadden tafelgasten die over hem spraken, en in een laatste wanhoopspoging om erger te voorkomen, viel Derek de Meijer mij persoonlijk aan. Hij liet een lange open brief in de krant plaatsen waarin hij mij vergeleek met een kakkerlak.

'Lager dan het laagste, die Rebecca Holly. Zelfs een kakkerlak verdient meer respect dan zo'n paparazfotograaf die er alles aan doet om mij in een kwaad daglicht te stellen.'

Ik las het met open mond op mijn werk. Hij liet het lijken alsof hij in de val gelokt was, alsof ik de vrouw met haar mond open in zijn armen had geduwd alleen om er een foto van te maken. Er